

Замислено и тжно се възрълъ Св. Петъръ въ бедняка. И колкото го гледалъ, по-жалъ му ставало за него. Не изтраялъ и пакъ се замолилъ:

— Господи, бжди милостивъ къмъ него заради мене.

— Добре, Петре, — отвърналъ дѣдо Господъ, — милостиво сърдце имашъ ти. Какъ му тогава да копае подъ храста ей тамъ и ще намѣри злато.

Като рекълъ това, Господъ отминалъ, а Св. Петъръ станалъ видимъ, приелъ образъ на старецъ и се приближилъ до Симаха.

— Помага ти Богъ, синко! — рекълъ Св. Петъръ.

Симахъ се надигналъ, изгледалъ усмихнатъ стареца, избърсалъ съ оръфания си ржавъ потното си чело и отвърналъ.

— Богъ здраве да ти дава, дѣдо! Какво те носи насамъ? камъни ли искашъ?

— Не, синко. Минавахъ по тия мѣста, видѣхъ те и се отбихъ при тебе. Върви ли работата?

— Ехъ, дѣдо, мжничко я карамъ, но все пакъ за храна изкарвамъ. Благодаря на Бога и за това.

— Но лошо си облѣченъ, синко. Малко пари изкарвашъ.

— Такава ми е сѣдбата дѣдо. Всѣки съ късмета си.

— Слушай, синко, жалъ ми е за тебе, затова ще ти помогна. Виждашъ ли оня храстъ?

— Виждамъ го, е?

— Довечера като си тръгвашъ за село, разкопай подъ него и ще намѣришъ злато. Хайде, остани си съ здраве, синко, и не забравяй да разкопаешъ подъ храста.

— Богъ да ти помага, дѣдо! Ама за храста . . . ти . . . да не се шегувашъ . . . — Отвърналъ смутено Симахъ, но Св. Петъръ се билъ вече скрилъ задъ едни дървета.

Симахъ дълго останалъ замисленъ. Поглеждалъ ту